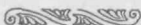

očesom je pogledal dol na Karleka. Mignil mu je s čisto roko. Do dna duše potolažen je odšel nocoj Karlek domov. Kruljavi Jakec se je pa srčno veselil rdečega piruha, ki mu ga je pridni Karlek podaril na sveto Veliko noč.

M. Darovana.

V aprilu.

Ivanka je odprla okno in sedla na stol kraj njega. Od Božiča naprej že ni bila videla modrega neba nad seboj, niti nad vasjo tam zunaj, nad njivami in travniki tik potoka in nad širnimi, v hrib vzpenja-jočimi se gozdovi v ozadju. Vse te dolge dneve, od takrat do zdaj, ni bila videla niti enkrat toplega, svetlega solnca, ki bi bil rahlo poljubil njena mrtvaškobleda lica in njen drobni, nežni vrat. Samó štiri tihe, gluhe stene in očrneli, z dolgimi pajčevinami prepreženi strop je bila gledala s svoje bolniške postelje, in dan na dan ni bila čula razen materinega milega glasú nič drugega kakor dolgočasno enakomerno tiktakanje zaprašene stenske ure kraj velike omare v kotu. Žalostno je bilo to življenje in mukepolno, da bi bil kriknil človek sredi mrtvaške samote in bi bil posegel z obema rokama v brezdanko temó vsenaokrog...

»Nič ne maraj, Ivanka, kmalu boš zopet zdrava! Pomlad bo prišla in prišel bo majnik, pa boš zapustila bolniško postelj,« tako in enako je bila tolažila mati hčerko in jo gladila venomer po gostih, kostanjevih laséh. Toda zima se je bila vlekla tako počasi — dlje kakor prej še nikdar. Ivanki se je zdelo, da samo zaradi tega še neče priti pomlad, ker gotovo vé za njeno bolezen... Naposled so pa vendarle zavéle gorke južne sape, skozi okno so zavéle, proti postelji so zavéle, kjer je ležala Ivanka.

Cvetni teden je bil zdaj in Ivanka se je solnčila že ob oknu. Prvikrat je bila zapustila po dolgi bolezni postelji in je strmela s plašnimi očmi na

prerojeno naravo zunaj za vasjó. Preko nizkih slamnatih streh je planila jata divjih golobov. S svetlimi, od solnca oblitimi perotmi nemirno vršáje, se je dvignila visoko proti solnčnemu nebu in je izginila nad gozdom v daljavi. Pisani, s cvetjem nagosto posejani travniki na vsaki strani bele ceste so se Ivanki prijazno smehljali, in pozdravljali so jo mnogoštevilni citrončki, ki so poredno letali nad temnozeleno travo, nad zlasticami, spominčicami in marjeticami. Nad prelepo, bujnokipečo naravo je pa sijalo solnce toplo. Nekjé od daleč — odtam, kjer so pošumevali v skrivnostnem šepetu temni smrekovi gozdi visokega Čimerna, so zabučali nenadoma zvonovi v vetru, sém do okna so zabučali in so pozdravili Ivanko takó pristrčno, kakor so jo pozdravljali včasih le veličastnodoneči velikonočni zvonovi. In takrat se je Ivanka nehoté zdrznila in se je naslonila na stolu nazaj; kakor mraz jo je streslo od nog do glave...

Medtem je stopila v sobo mati in je zapazila bolno hčerko pri oknu.

»Otrok nesrečni... ali si vstala iz postelje?« je rekla mati s skrbnim, nekoliko zamolklím glasom in je poljubila Ivanko na čelo.

Ivanka pa je okrenila glavo.

»Ah, mamica...! Kako lepó je zunaj...! Tudi zvonovi zvonijo! Še nikdar niso tako lepó zvonili... Kar šla bi vun iz hiše... na poljé bi šla in bi si natrgála spominčic in marjetic cel šopek... Mamica, kdaj bom šla že lahkó na poljé?«

»Kmalu boš lahkó šla na poljé, Ivanka, prav kmalu!« je rekla mati in je sedla kraj hčerke. »Toda zdaj moraš še nazaj na postelj, da se ne prehladiš... Ti je že morda boljše, Ivanka?«

Ivankine tenke, brezkrvne ustne so se rahlo zgenile.

»Nič mi še ni boljše, mamica... Toda lepó se mi zdi, ko gledam tako vunkaj na travnike in na njive za vasjó...«

Mati se je globoko sklonila in je poljubila hčerko na čelo.

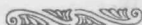
»Kar nazaj v postelj, otrok moj! . . . Prišel bo čas, ko boš lahko vsak dan na prostem in boš lahko lovila citrončke in trgala spominčice in marjetice, kolikor se ti bo le zljubilo . . . Samo zdaj še pohiti pod toplo odejo nazaj — kajne? . . . Ah, Ivanka, jaz in Bog ti želiva vsega najboljšega. To lahko veš . . . To moraš vedeti: zato me ubogaj in pojdi pod odejo!«

»Tako grem, mamica!« se je nasmehnila Ivanka in je vstajala s stola.

»Oh, kako lepo in prijetno je zdaj zunaj!« je kriknila Ivanka. Kriknila je še enkrat in je omahnila na postelj. Mati jo je odela visoko preko vratú, takó da je bolni otrok prav komaj dihal. Toda moralo je biti takó. —

Koncem aprila je pa Ivanka vendarle ozdravela; šla je na pisano polje in v gorkem majniku je že prinesla domov materi spominčic in makov, tistih živordečih, poln šopek. In tudi njena lica so že rdela.

Cvetinomirski.

Bojni vihar.

Čuj. Boben poje nam opolnoči
in votlo grozno v noč buči . . .
Približal se je bojni grom —
gorje zdaj tebi, mili dom.
O, Avstrija, na boj, na boj!
Sovrage imaš pred seboj.
In Ti, premili naš vladar,
oj koliko užil si že prevar,
in koliko izkusil že na sveti . . .
Sovrag ti hoče prestol zdaj podreti — !
Ne boš, sovrag, ne boš nas ti premagal.
Bog večni bode nam pomagal.
Oj le na boj zoper sovrage —
Naprej naprej do slavne zmagé.

Micika L—č.

